

**Ὁ τῶν Οἰκονομικῶν
κλαίει ἔμπρὸς τὸ Κεντρικόν,
πούχει πλῆθος ποντικῶν.**

**Κεῖ ὁ Πρωτοῦλης ὁ Φουκαράς
τέτοια φωνάζει τῆς πυράς.**

Φ. —

Μαυρισμένη δρόμο ἦρες
κι' ἐξεχάστηκες σχεδόν,
θμως σήμερα σωτήρες
ξαναπέφτον βροχηδόν.

Εἶχες κάπως ξανανέωσαι,
κι' ἐπιστεθάνε πολλοὶ
πῶς ἔμπορεῖς νὰ βάλῃς γνῶσι
καὶ ν' ἀλλάξῃς κεφαλὴ.

Μὰ τοῦ κάκου... καὶ στῆ ζάλη
καὶ στῆς γῆς τὸ μακελλεῖδ
σὺ βαστάς καὶ τώρα πάλι
τὴν χαβὰ σου τὴν παληῶ.

Κρούεις ἐκλογῶν παιδιὰ
καὶ τρελλαίνεις κάθε νοῦ,
καὶ στὸ στόμα σου τὸ μᾶνα
περμένεις τοῦρανοῦ.

Κι' ἐνφ βρόντοι κι' ἐδῶ πέρα
φθάνουν ἀπὸ μακρού,
ὄνειρεύεσαι, μητέρα,
ἐκλογῶν ἀποκρητά.

Ἔθῃσις ἐδῶ μεγάλῃ
πρὸς ἀγῶνας καλλινίκους,

καὶ γιὰ τούτους σμίγουν πάλι
ἀγρίοσκυλοὶ μὲ λύκους.

Τί σου σκέψεις νύκτα ἄμερα,
τί συμβούλια μακρά,
καὶ φωνάζουν ἀπὸ πέρα:
χαῖρε, κέρα φαλακρά

Κάνε τάχιστα κομμάτια,
μητεροῦλα τῶν Ρωμηῶν,
ποῦ τοὺς μαύριος τὰ μάτια
ἢ μαυρίλα τῶν φωμιῶν.

Ἐδὲλεῶν Ἑλλήνων παιδες
μὲ σφαιριδιον ὀρμῶν,
καὶ παλῆγας καλπομονεδες
ὄπὲρ κάλπης πολεμοῦν.

Σ' ἐξυμνοῦν ἐν ἀσπίδι
καὶ λιμοῦ ζητωκραγαῖς,
ἔχαις δὲ κι' ἐπιστρατεῖα
γιὰ νὰ κἀνῃς ἐκλογαῖς.

Καὶ μὲ κάλπτη καὶ μὲ ἔσφος
σ' ἔλους φρέκην προκαλεῖς,
κι' εἶσαι πρόβλημα καὶ γρίφος
καὶ τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖς.

Κι' ἔλοι λένα: τείναι τοῦτα,
καὶ τροβῶνε τὰ μαλλιά,

και για σέ βαρουν λαγοῦτα,
και για σέ βαρουν βιολιά.

"Όμως μέσα σ'τό Ντιβάνι
τῶν γερόντων τὸ κλεινὸ
ἔχεις κι' ἓνα νέον πάνω,
Γούναρη τὸν Πατρινὸ.

Μεσ' σ'τῶν γέρον τὴν παρέα
ἔχεις, σεβαστὴ γρηά,
και τὸν Πατρινὸν πρωρέα,
ὅπου βλέπει μακρὰ.

"Ἐχεις και τὸν Δημητράκη
τῶν γερόντων ὀδηγόν,
πῶναι πρῶτο μαστοράκι
σὲ μεθόδους ἐκλογῶν.

Τοῦ Φερήτ φορεὶ τὸ φέσι,
κι' ἔθνικῶφρων περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δὸδ' σ'τὴ μέση
και γαρούφαλο σ'τ' αἶντι.

Τοῦτος ποταμὸς ἀγάρρους
και κρηπίς ἐκλογικῆ,
και μὲ Τούρκους και Βουλγάρους
θέλει σχέσι φιλικῆ.

Σ' ἓνα κι' ἄλλον λέει τώρα:
ὄρα ξέρεῖς τιμὴ γῆ;
τὸ σπαθὶ μου θγάω φόρα
κι' Ἀγγλογάλλους κυνηγῶ.

Σακαράκα μου στομάσου,
θὰ κτυπήσω δυνατὰ...
ἔαστα, Μήτσο, τὸν θυμὸ σου,
πλὴν αὐτὸς δὲν σταματᾷ.

Θέλω κάλπης νταβατουρι,
μάρς, μὲ πιάνει τὸ μπουρί,
και θὰ κάνω κάθε μούρη
σὸν βενέτικο φλουρί.

Τὴν ἀλήθεια θὰ κηρύξω
και σὲ χάβραις και τζαμιά,
και τὰ δόντια μου θὰ τρέξω,
και θὰ δώσω και φυμιά.

Πάω σ'τὴ Μακεδονία
Μπέγδες νὰ προσφωνῶ,
κι' ἔπειτα σ'τὴν Γερμανία
Μπέτμαν Χόλβεγκ νὰ γενῶ.

Γι' ἄλλους τόπους, γι' ἄλλα μέρη
βάξω πλώρη, βρῶ παιδιὰ,
και θὰ βάλω τοῦ Λευτέρη
δυνατὴ τρικλοποδιά.

Και γι' αὐτὸν τὸν κουτομὸν
θ' ἀριθάρω και σ'τὴν Κρήτη...
μαντζουράνα σ'τὸ κατῶ
νὰ τὸν δάγκωνα σ'τὴ μύτη.

Γιὰ τῆς κάλπαις πάρτε βολι,
μάρς ἔμπρός, ξιφι μπαλέρ,
ἴσως πάω και σ'τὴν Πόλι
νὰ φιλήσω τὸν Ἐδερ.

Με τ' ἀρχαία γιατροσόφια
μάρς και τούτη τὴ φορά,
ἴσως πάω και σ'τὴ Σόφια
νὰ τὰ φτειάξω μιὰ χαρά.

Και θὰ δώσω και θὰ πάρω
μὲ τὸν Ραδοσλάβωφ τώρα,
μὲ τῆς Βουλγαρίας τὸν Τσάρω
και μὲ τὴν Ἐλεονώρα.

Κι' ἀφοῦ πῶ κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα
κι' ἀπαλίσω κάθε νίκη,
θὰ ξανᾶλθω σ'τὴν Ἀθήνα
μὲ καλπὰκι και σαρίκι.

Μάρς σ'τῆς κάλπαις... (πιπούρα,
θὰ νικήσω τοὺς ὀχτροὺς,
κι' ἔπειτα γιὰ κάποια κούρα
θὰ ρωτήσω τοὺς γιατροὺς.

Ὀλίγοι στίχοι πρὸ τῆς Βουλῆς. ποῦ βλέπωντάς τὴν μελαγχολεῖς.

Σὲ βλέπω και μελαγχολῶ, Βουλὴ συφοριασμένη,
σὸν πρῶτα δὲν περιβομβεῖ ρητορικὸ μελίσσι,
ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, τὴν βλέπω σφαλιστὴν,
κι' ἄμέσως ἐκατάλαβα πῶς σ' ἔχουν διαλύσει.

Δακρύζουσε τὰ μάτια μου και παίζω Καραϊσκο,
κυττάζω κι' ἀποτσιγάρα, παλγὸχαρτα, σκουπίδια,
ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, μὲ σφαλιστὴ τὴν ἔβρισκα,
κι' ἄμέσως ἐκατάλαβα πῶς πῆς σ'τὰ ἔξκουμπιδια.

Διάλυσις διάλυσις, φωνάξ' ἡ Γερουσία,
διάλυσις διάλυσις, ἔρρετο πάσα γῆ,
περνῶ τὸ βράδυ, τίποτα, καμμιὰ φωτοχυσία,
κι' ἄμέσως ἐκατάλαβα πῶς θάχωμ' ἐκλογῆ.

Διάλυσις διάλυσις σὲ ντόπιους και σὲ ξένους
σκοκίζουν τῆς φανοκώστανας οἱ γέροι Κυβερνητῆις,
κι' ἀπ' τοῦ Σκουλοῦδη πέρασα, τοὺς εἶδ' ἄλευρωμένους,
κι' ἄμέσως ἐκατάλαβα πῶς φτειάζουσαν τὴν γῆνιτῆις.

Διάλυσις διάλυσις σκοκίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἔμπρός, οὐδέτερι λαέ, σ'τὸν ἐνεργὸν ἀγῶνα,
και βλέπω τόσους Βουλευτὰς νὰ βάζουν τὸ χακί,
κι' ἀπὸ τὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς νὰ τρέχουν σ'τὸν Στρατῶνα.

Ἄλαλαγμὸς πολεμικὸς σ'τὰ σύνορα τοῦ κράτους
κι' ἔλους τοὺς νέους ἐκλογεῖς τοὺς πῆραν ἐπιστράτους.
Διὸ κι' εἴμεῖς βοήσωμεν: ἔμπρός Ἑλλήνων παιδες,
τὸ γῆρας νὰ ψηφίσουνε γέροι και κουραμπιέδες.
Μόνον μὲ τούτους σίγουρα τὴν ἐκλογὴ θὰ πάρη,
ἐνδέξως γὰρ δεδῶξεται κάθε παλγὸ κουφάρι.